

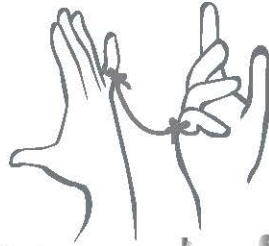
ลิขสิทธิ์
สงวน

รอยอาลัย
บทนิพนธ์

芳魂佳人

เขียนขึ้น 典心 เขียน
ฉบับมาตรฐาน แปล

มากกว่ารัก

คือทุกสิ่งที่คุณใจให้อีกด้าน

ผิวเข้มของเขาจับผิวขาวราวหิมะของนางให้โดดเด่น ก่อเกิดแรงกระตุ้นได้อย่างน่าประหลาด
•แต่ว่า...ซื่อๆ ที่ไม่ได้ ไม่ใช่ตอนนี้...

นางเบิกตาโต คิดไม่ถึงว่าอยู่ในที่ไม่มีหลังคาไม่มีพูกนอน อยู่กลางแจ้งเช่นนี้เขาก็คิดจะ...
•ได้สิ ที่นี้ ในตอนนี้

เขาพูดอย่างมั่นใจ ลมหายใจเริ่มไม่ปกติ

ครั้นได้สัมผัสผิวเนียนนุ่มและได้กลิ่นหอมอ่อนๆ การตัดสินใจของซื่อๆก็เริ่มสั่นคลอน วินาที
นี้ความต้องการแก้แค้นเหล่านั้นดูเหมือนจะไม่ใช่เรื่องสำคัญอีกแล้ว ความมั่งคั่งของนางกระตุ้น
ความกระหายของเขาอย่างยากจะหยุดยั้ง

ไม่รู้ว่าคุณคิดของเขาเริ่มไม่เกี่ยวข้องกับการแก้แค้นตั้งแต่เมื่อใด เขาสนใจเพียงแค่มองให้
นางกลายเป็นผู้หญิงของเขาอย่างแท้จริง...

”

มากกว่ารัก รอยอาลัยทวิจวาม

เตียนซิน เอียน เบบีนาคราช แปล

พิมพ์ครั้งที่ 1 สิงหาคม 2558

พิมพ์ครั้งที่ 2 สิงหาคม 2558

《芳魂佳人》典心 Dian Xin 著

Copyright © 2000 Doghouse Publishing Co., Ltd.

Thai translation copyright © 2015 Jamsai Publishing Co., Ltd.

Thai edition arranged through Pelican Media Agency Ltd., Taiwan

All rights reserved

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-1638-1

ภาพประกอบ 東方月

จัดพิมพ์โดย

บริษัท แจ่มใส พับลิชชิ่ง จำกัด

285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4848

อีเมล editor@jamsai.com

เว็บไซต์ www.jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรนต์

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3

เว็บไซต์ www.naiin.com

แนะนำตัวละคร

- * จิ้งจอก
ชายหนุ่มผู้ถูกความแค้นทำให้เป็นคนไร้ความรู้สึก ทั้งชีวิตเพียงเผ่ารอเวลาชำระบัญชีเลือด ทว่าเขาไม่อาจสมปรารถนาได้เสียทีเพราะยังขาดสุดยอดกระบี่ที่จะนำไปต่อกรกับศัตรู
- * ไท่ร่วหยก
บุตรสาวคนเดียวของช่างหลอมกระบี่เทนิอปรูพิงามพร้อมทั้งกายใจและยึดมั่นในความรัก
- * เสียนวน
ประมุขเคหาสน์รวมธรรม ฉากหน้าเป็นผู้อาวุโส น่าเลื่อมใส แต่ความจริงแล้วเจ้าเล่ห์เป็นที่สุด
- * ไท่อวี่
บิดาของร่วหยก เขาได้ทิ้งความวุ่นวายทั้งหลายไปอาศัยอยู่ในหุบเขาหลอมกระบี่ ไม่ข้องเกี่ยวกับผู้ใดมานานแสนนานแล้ว

บทนำ

ท่านพ่อบอกว่าท่านคือเคราะห์หนักในชีวิตข้า
 ความแค้นที่ลุกลามในใจท่านมาหลายปีน่ากลัวยิ่งกว่าไฟใด ๆ
 เมื่อเข้าใกล้ท่านจะกลายเป็นเครื่องสังเวยให้เปลวไฟร้อนแรงนั้น
 แต่สวรรค์ลึกลับให้ข้ารักท่าน หลงใหลท่านจนขาดสติ

ไม่ว่าอย่างไรข้าก็ไม่เสียใจ

แม้ข้าจะต้องกระโจนเข้าไปในกองไฟหรือวิญญาณแตกสลายไปก็ตาม
 หากท่านเป็นกันเจียง* ก็ขอให้ข้าเป็นไม้เหยียยเคียงคู่กับท่านเถอะ...

* กันเจียงและไม่เหยียยเป็นอาจารย์หลอมกระบี่ชื่อคังของจีนในสมัยโบราณ ทั้งยังหมายถึงกระบี่ชื่อคังสองเล่มด้วย ตำนานเล่าว่า ไม่เหยียย ภรรยาของกันเจียงกระโดดลงไปในเตาหลอมเพื่อช่วยสามีให้หลอมกระบี่ได้สำเร็จ

7

เจียงหนันเดือนสี่ นกกระเจีบบินวนยอดหน้าสูง* เมื่อฝนฤดูใบไม้ผลิ
ระลอกหนึ่งผ่านไป ทุกที่ก็ดูเขียวขจีมีพลังชีวิต

เพ็ญน้ำชาเล็กๆ แห่งหนึ่งเป็นแหล่งรวมตัวของคนที่สัญจรผ่านไปมา
คนทั้งหลายมาพักเท้า ดื่มน้ำชา บรรยายกาศคึกคักเป็นอย่างมาก
เสี่ยวเอ๋อร์ทำงานกันวัน

หากพิจารณาผู้มานั่งพักอย่างละเอียดจะพบว่ามีคนทุกประเภท สิ่ง
เหมือนกันคือข้างกายล้วนมีสินค้านำมาขายไม่ถ้วน บางคนบรรจุ
ผ้าแพรไหมชั้นเยี่ยมไว้เต็มรถ บางคนแบกผลไม้สด และมีบางคนขนของ
โบราณล้ำค่า ต่างเฝ้าสินค้าด้วยความระมัดระวัง

ห่างจากตรงนี้ไปราวยี่สิบลี้** คือเมืองเถียนเจิงอันรุ่งเรือง ที่นั่นเป็นเมือง
แห่งความร่ำรวยที่ผู้คนทั่วไต้หล้ารู้จักกันดี เล่าลือกันว่าเจ้าเมืองหลายรุ่น

* เจียงหนันเดือนสี่ นกกระเจีบบินวนยอดหน้าสูง หมายถึงการบรรยายความงามในฤดูใบไม้ผลิ

** ลี้ (ลี่) เป็นหน่วยมาตราวัดของจีน เท่ากับความยาว 15 อัน เทียบได้กับระยะทางประมาณ 500 เมตร

ล้วนเป็นผู้มีชื่อเสียงในยุทธภพ เหล่าโจรไม่กล้าย่างกรายเข้าไปในเมืองแม้แต่ก้าวเดียว และด้วยเป็นเมืองที่สงบปลอดภัย เหล่าพ่อค้าจึงเดินทางมาทำการค้ายังเมืองเถี่ยเจิง

เพิงน้ำชาแห่งนี้เป็นที่พักผ่อนของเหล่าพ่อค้าก่อนจะเข้าเมือง ผู้ที่ออกจากเมืองส่วนใหญ่อีกจะมาแวะพักที่นี่ ดื่มน้ำชาแล้วจึงออกเดินทางต่อ

พ่อค้ามารวมตัวกัน สินค้ามีมากมายหลากหลาย ย่อมต้องมีผู้ซื้อที่รู้จักเลือกสินค้ามาที่นี้แต่เช้า พวกเขาไม่เพียงสามารถเลือกสินค้าที่มีคุณภาพดีได้ ยังกดราคาได้ค่อนข้างต่ำอีกด้วย การซื้อขายในที่นี้ทำให้ภายในเพิงน้ำชาคึกคักเป็นพิเศษ

ชายหนุ่มในชุดสีเข้มผู้หนึ่งเดินอย่างช้าๆ มาล่ำฟั่ง ท่าทางอีกheimอยู่ไม่น้อย ผมดำสยายปลิวไปตามลมพร้อมกับเสื้อที่เขาสวมใส่ ดวงตาได้คว้าเรียวเหลมคล้ายผลึกที่บแสงเป็นประกายแต่ไม่มีความรู้สึกแม้แต่น้อย ใบหน้าหล่อเหลามีความเย็นชาที่ทำให้รู้สึกไม่ปลอดภัย คนทั้งหลายเพียงมองผ่านเขาแทบหนึ่งก็ต้องรีบหลบสายตา

ขณะที่เขาเดินเข้ามา เพิงน้ำชาก็เจียบไปในพริบตา ทุกคนล้วนถูกเขาทำให้หวาดกลัวทั้งสิ้น

ดวงตาคมราวเหยี่ยวกวาดมองไป จากนั้นเขาก็ก้าวไปยังมุมหนึ่งปลดกระบี่ยาวสามเหลี่ยม* บนหลังลงบนโต๊ะไม้แล้วจึงนั่งลง

"น้ำชา"

เขาพูดเสียงเข้ม สายตาไม่ได้เคลื่อนไปที่ใด

เสี่ยวเอ๋อที่ยืนตะลึงอยู่ข้างๆ รีบเข้ามาเทน้ำชาให้เขาอย่างลนลาน

* เขี่ยเซ (ด้อ) เป็นหน่วยวัดความยาวของจีน สมัยโบราณเทียบระยะประมาณ 10 นิ้ว หรือหนึ่งส่วนสามเมตร ปัจจุบันยังใช้คำนี้ในความหมายว่า ฟุต

"นายท่านจะสั่งอะไรบ้างขอรับ"

เขากมอย่างหวาดกลัวอยู่บ้างแล้วหันไปมองหลงจู้ แม้แต่หลงจู้ก็ยังมีสีหน้าตื่นกลัว เฉลอหยิบผ้าเช็ดโต๊ะขึ้นมาเช็ดเหงื่อบนหน้าผาก

ที่นี่ยังคงอยู่นอกเมืองเฉียเจิง มักจะเกิดเรื่องขึ้นบ่อยครั้ง กอปรกับเหล่าพ่อค้าพกเงินติดตัวก้อนใหญ่หรือมีสินค้าราคาสูง ดังนั้นจึงเป็นที่ดึงดูดเหล่าโจรให้เดินทางมาที่นี่ บัดนี้มีชายหนุ่มพกกระบี่ที่ดูเหมือนชาวยุทธ์มา จะไม่ให้หลงจู้หวาดกลัวได้อย่างไร

หวังว่าจะไม่เกิดเรื่องอะไรขึ้น ขอให้ชายผู้นี้รีบพักผ่อนให้เสร็จแล้วรีบจากไป เช่นนั้นก็นับว่าสวรรค์คุ้มครองแล้ว!

หลงจู้ไหว้ขอให้เทพทุกองค์คุ้มครองพลางสั่งให้พ่อครัวรีบทำอาหาร

ดูกระบี่บนโต๊ะเล่มนั้นสี ดำมกระบี่เป็นเหล็กดำขลับ ดูเหมือนจะมีน้ำหนักมากเหลือเกิน ส่วนตัวกระบี่ไม่ได้เก็บไว้ในฝัก แต่ถูกห่อไว้ด้วยผ้าสีแดง ปลายสองด้านของผ้าสีแดงผูกเชือกไว้ เพื่อให้ร่างสูงใหญ่สามารถผูกติดกายได้

หลงจู้มองอยู่นานก็ขมวดคิ้วแล้วส่ายหน้า

เขาเห็นอะไรมาเยอะ เห็นคนมาก็มาก แต่นี่เป็นครั้งแรกที่เขาได้เห็นชายหนุ่มประเภทนี้ ไม่พูดจาหรือไม่แสดงสีหน้าใด ทว่าร่างมีรังสีสังหารที่ทำให้รู้สึกหายใจไม่ทั่วท้อง ชายผู้นี้สังหารคนมากี่คน แบกบัญญัติเลือดเอาไว้เท่าใดกันหนอ

เสี่ยวเอ๋อรั้วตัวสั้น ยกอาหารหลายจานและเหล้าหนึ่งขวดวางบนโต๊ะแล้วก็รีบออกมาทันที

มือที่เดิมวางไว้ข้างกระบี่เริ่มขยับแล้ว ผิวสีแทนเต็มไปด้วยร่องรอย

บาดแผลเก่า

จึงซื้ออินเทอร์เน็ตด้วยเงินยิบๆ แล้วแยกหน้าดีมรวดเดียวหมด

เขามาจากทางเหนืออันไกลโพ้น ได้ยินคนเล่าลือกันว่าละแวกเมือง
เถียงเจิงมีเหล็กคุณภาพดีเยี่ยม สามารถนำไปหลอมเป็นอาวุธที่ดีที่สุดได้

เพื่อให้ได้อาวุธมา เขาจึงเดินทางรอนแรมมาเพื่อเข้าไปเสาะหาเหล็ก
ในเมืองเถียงเจิง ใช้เวลาหนึ่งเดือนในการออกหาตามร้านขายอาวุธทั่วเมือง
เสาะหาอย่างละเอียดอย่างมีความหวัง แต่ผลที่ได้กลับทำให้เขาใจสลาย
ถึงขีดสุด

หากพูดถึงมาตรฐานทั่วไปแล้ว อาวุธในเมืองเถียงเจิงนับว่ายอดเยี่ยมเป็น
อย่างมาก เป็นของชั้นเลิศที่มีอภิมหึหึชื่อต้องการ แต่มาตรฐานของเขา
ไม่เหมือนคนทั่วไป เขาต้องการอาวุธที่ดีที่สุด มันต้องคมจนตัดเหล็กได้ราวกับ
ตัดดินโคลน สามารถต่อกรกับอาวุธชั้นเลิศในมือศัตรูได้

ที่ว่าบนโลกนี้จะมีอาวุธที่ต่อกรกับ 'กระบี่อัคคิน้ำแข็ง' ได้หรือไม่

นึกถึงศัตรูขึ้นมาเขาก็นิ่งไป ชื่อนี้บิบบัดเบาๆ ถ้วยในมือก็เหลกใน
พริบตา เหล้ากระเด็นถูกตัว เศษกระบี่เบื้องบาดมือ แต่ท่าทีของเขาไม่ได้เปลี่ยน
เขาเพียงใช้เลือดบนมือป้ายไปยังผ้าแดงที่ห่อกระบี่ จากนั้นก็ถือขวดเหล้า
แยกหน้ากรอกเหล้าเข้าปาก

คนทั้งหลายยืนดูอยู่ด้านข้าง ต่างรู้สึกตื่นกลัวไปกับฉานนี้ ที่แท้สีแดง
บนผ้าผืนนั้นล้วนเป็นคราบเลือดแห้งทั้งสิ้น

ชื่ออียังคงนั่งอยู่ตรงมุนั้น นิ่งเงียบไม่พูดจา เขารู้ดีว่าทุกคนตื่นกลัว
กับรั้งสี่สังหารที่แผ่ออกมาจากตัวเขา เขารู้ดีว่าความร้อนรุ่มในใจตัวเองใกล้
จะระเบิดออกมาแล้ว

หากยังเสาะหาอาวุธชิ้นเล็กไม่เจอ ควรจะหาเช่นไรกับบัญญัติเลือดของเขาดิ ก่อนจะได้ล้างแค้น ความเคียดแค้นในสายเลือดของเขาคงไม่อาจจางหายไปได้ เขาดิงขึ้นข่มขู่ช่างตีเหล็กและช่างหลอมกระบี่ในเมืองเถี่ยเจิง บิบบินนำอาวุธที่ดีที่สุดออกมา

แต่แม้คนเหล่านั้นจะมอบกระบี่ล้ำค่าที่เป็นสมบัติประจำตระกูลให้ก็ ไม่อาจทำให้เขาพอใจได้ ไม่มีกระบี่เล่มใดสามารถรับกำลังภายในของเขา เขาเพียงสะบัดข้อมือ กระบี่เหล่านั้นก็ล้วนกลายเป็นเหล็กไร้ค่าในพริบตา

ฝึกริชการกระบี่ยอดเยี่ยมอย่างยากลำบากจะมีประโยชน์อันใด หากหาอาวุธที่เหมาะสมไม่ได้ เขาก็เหมือนพยัคฆ์ไร้เขี้ยวเล็บ ถูกกำหนดว่าไม่อาจแก้แค้น

ตอนนี้หากออกจากเมืองเถี่ยเจิงก็เท่ากับเขาละทิ้งความหวังสุดท้ายไป จะต้องรอให้ถึงปีใดเดือนใดความแค้นของเขาจึงจะจางหายไป

ทันใดนั้นมีเสียงได้เถียงดังมาจากนอกเพิงน้ำชา ทุกคนต่างถูกเสียงนั้นดึงดูดไป

หลงจู้แอบสบถร้องแหย่อยู่ในใจแล้วรีบวิ่งออกไปดู

ศาลาพักร้อนที่กว้างขวางมีต้นไม้เขียวปลูกเอาไว้โดยรอบ ได้ร่มเงาดันไม้มีเกียนเทียมวูหลายคัน บนนั้นเต็มไปด้วยด่านสี่ดา

ชายร่างใหญ่หลายคนยืนอยู่ข้างเกียน ต่างตะโกนด้วยสีหน้าโมโห

"เจ้าว่าอะไรนะ! ด่านเหล่านี้ใช้ไม่ได้หรือ นำข้า! ข้าขายด่านมาสิบกว่าปี นี่เป็นครั้งแรกที่มีคนกล้าดูถูกด่านที่ข้าขาย"

เหอเหยียนผู้เป็นหัวหน้าหัวเราะเสียงเย็น ร่างกำยำดูแล้วน่าหวาดกลัว เขาเป็นพ่อค้าด่านในหมู่บ้านแห่งนี้นอกเมืองเถี่ยเจิง คำเล่าลือถึงการใช้วิธี

ปาเถียนแพร่สะพัดไปไกล เห็นว่าเป็นลูกค้าหน้าใหม่ก็จะกลั่นแกล้ง หากฝ่ายตรงข้ามกล้าต่อต้าน เขาก็จะนำสมุนจำนวนมากมาข่มขู่บีบบังคับ

ตอนนี้เหอเหยียนนำสมุนชนเอาถ่านคุณภาพต่ำมาหลายเกวียน คิดจะบีบให้ฝ่ายตรงข้ามควักเงินมาซื้อถ่านขึ้นเร็วเหล่านี้

คนที่ถูกพวกเขาล้อมเอาไว้เป็นหนุ่มน้อยหน้าตาเกลี้ยงเกลาผู้หนึ่ง อายุราวสิบสี่ปี ด้านหลังหนุ่มน้อย ยังมีคนอื่นผู้หนึ่งยืนอยู่ คนผู้นั้นรูปร่างเล็กผอมบาง ผิวพรรณทั่วร่างกายสีฟ้าอ่อนคลุมปกปิดเอาไว้ บนหัวสวมงอบมีผ้าบางสีฟ้าคลุมรอบ ปิดบังโฉมหน้าเอาไว้

"แต่ว่าพวกเราซื้อถ่านนี้ไม่ได้จริงๆ คุณภาพของมันต่ำเกินไป ไฟที่เผาไหม้ออกมาเกรงว่าคงใช้ได้ไม่นาน อาจกระทบต่ออุณหภูมิในเตาหลอม"

หนุ่มน้อยอธิบายด้วยท่าที่หนักแน่น เวลาพูดจะขยับไม้ขยับมือ มือขวาคู่นั้นเรียวยาวงดงาม ร่างผอมบางคล่องแคล่ว บนข้อมือยังมีเส้นด้ายผูกมัดเล็กติดตัวไว้

คนทั้งหลายล้อมดูละครฉากนี้ ในใจแอบปาดเหงื่อแทนคนสองคนที่กล้าปะทะกับเหอเหยียน

ช่างกล้าหาญเหลือเกิน กล้าต่อกรกับเหอเหยียนและชายร่างใหญ่ท่าทางเหยี้ยมเกรียมเหล่านั้น อีกครู่พวกเขาคงถูกขัดจนนุ่มเป็นเน่

คนที่สวมงอบผ้าคลุมสีฟ้ากระตุกแขนเสื้อหนุ่มน้อยเบาๆ พูดยกกระชับหลายประโยค เสียงนั้นเบามาก คนทั้งหลายฟังไม่ชัดเจน

หนุ่มน้อยถอนหายใจเอือกหนึ่งแล้วหันหน้าไปทางเหอเหยียน

"เป็นเงินมากน้อยเท่าใดก็ไม่เป็นไร แต่เจ้านายของข้าบอกว่าคุณเสียจากพวกเจ้าจะส่งถ่านที่ดีที่สุดมาให้ ไม่เช่นนั้นก็ถือว่าการค้าครั้งนี้ไม่เคยเกิดขึ้น

พวกเราสามารถไปซื้อถ่านที่หมู่บ้านอื่นได้"

เหอเหยียนได้ฟังสีหน้าก็เปลี่ยนไปทันที ใบหน้าบูดบึ้งขึ้นมา เขาบ่นเขี้ยวเคี้ยวฟันตะคอก

"อย่าได้คิดเลย รอบรัศมีสี่ปีมีใครบ้างกล้าไม่จ่ายเงินให้ข้า เจ้าคิดว่าหมางใจกับข้าแล้วพ่อค้าถ่านรายอื่นจะกล้าขายของให้เจ้าหรือ ตอนนั้นถึงเจ้าจะส่งเงินขาวเวรวับมามากเพียงใดคงซื้อไม่ได้แม้แต่เศษผงถ่าน"

เขาพูดด้วยความโมโห ข้ายังถลึงตาแน่นท่าทางให้ดูดูร้ายยิ่งขึ้น หนุ่มน้อยเผยสีหน้าหมดความอดทนพร้อมกระแทกเท้า

"พอเถอะ ข้าไม่มีเวลามาฟังสิ่งหัวโตเช่นเจ้าตะคอกใส่อยู่ตรงนี้ อย่างไรเสียถ่านคุณภาพต่ำหลายเกวียนนั้นพวกเราไม่มีทางซื้อแน่นอน"

เขาถอนหายใจ ลอบหัวเราะคนโง่เขลาเหล่านี้อยู่ในใจที่กล้ำมาวางก้ามต่อหน้าเจ้านายของเขา

เจ้านายของเขาเกิดมาก็มีสายตาแหลมคมที่สุด แค่มองก็สามารถแยกแยะคุณภาพถ่านได้ ถ่านที่ผู้เป็นนายเคยสัมผัสสมาเกรงว่าคงมากกว่าพวกคนที่มาหลอกขายถ่านเพื่อประทังชีวิต คิดจะมาหลอกลวงเจ้านายของเขาหรือ ฮึ้ย รอไปอีกแปดชาติเถอะ!

เขาดึงตัวคนที่สวมงอบผ้าคลุมสีฟ้าให้ลุกขึ้น หมุนตัวทำท่าจะเดินจากไป เหอเหยียนจะทนรับการดูแคลนเช่นนี้ได้อย่างไร หนุ่มน้อยผู้นี้กล้าหักหน้าเขาต่อหน้าธารกำนัล!

เขาคำรามด้วยความโมโห เสียงคำรามนั้นดังก้องไปทั่ว เหล่าแขกในเพิงน้ำชาล้วนเบียดรวมตัวกันจนสุดขอบ เบิกตาโต ดวงตาฉายแววทนดูต่อไปไม่ไหวแต่ก็แฝงการรอคอยเช่นกัน เพราะเบ้องหน้าต้องเกิดการต่อสู้

อย่างแน่นอน

ทุกคนหลบดูอยู่ในเพิงน้ำชาเหมือนดูเสือต่อสู้กันอยู่ที่ภูเขากูกซึ่ง
น้ำจะพลอดรัย แต่หลังจู้กลับถอนหายใจ หันหน้าไปสั่งเสี่ยวเอ้อร์พลาง
หยิบลูกคิดขึ้นมาวางเก็บในห่อผ้า

"รีบเก็บของมีค่าทั้งหมดให้รีบ"

"เอ?"

เสี่ยวเอ้อร์ยังคงคิดอะไรไม่ทัน ในสมองว่างเปล่า

"เอ้อ้ออะไรละ ยังไม่รีบไปเก็บของอีก หากรอจนพวกเขาสู้กันขึ้นมา
เกรงว่าเพิงน้ำชาของข้าคงเสียหายอย่างหนัก"

หลงจูเอ๋ยดำ เริ่มเก็บของอย่างรวดเร็วที่สุด

ทำกิจการเพิงน้ำชาที่นี้ การต่อสู้เช่นนี้จะเกิดขึ้นสองสามวันครั้ง
เขาเก็บของจนกลายเป็นความเคยชินไปแล้ว

ชื่ออียังคงนั่งอยู่ตรงมุมเดิม ตี๋มเหล้าโดยไม่ยับ เรื่องอื่นที่เกิดขึ้น
ภายนอกล้วนไม่เกี่ยวกับเขา

"ซัดเจ้าสองคนนี่ให้ตาย ดูซิว่าจะยังกล้าหลอกลวงข้าอีกหรือไม่
บอกให้ข้าขนถ่านมาหลายเกวียน ตอนนี่กลับบอกว่าไม่ซื้อแล้ว ข้าหลอกง่าย
เช่นนี้เลยหรือ ซัดพวกมัน! ซัดให้ตาย!"

เหอเหยียนตะโกนแล้ววาดกำปั้นใหญ่ไปทางคนทั้งสอง

"ลองแตะต้องพวกเราดูสิ หากแตะต้องเพียงชายเสื้อของเจ้านายข้า
ข้ารับรองว่าพวกเจ้าจะต้องออกสันขวัญหาย เลือดไหลเป็นสายน้ำแน่นอน!"

หนุ่มน้อยยี่ดอก ถลึงตาจ้องเหอเหยียน เพียงพลิกข้อมือขวามีดเล็ก
ที่ผูกติดข้อมือนั้นก็ถูกถือเอาไว้ในมือ

"เหมียวหนุ อย่าเสียมารยาท"

เสียงใสราวกระพรวนเงินทำให้ทุกคนมีสีหน้าประหลาดใจ แม้แต่เหล่าชายที่เงี้ยวหมัดสูงก็ขะงักไป

มีองมานวลเนียนพลิกผ้าคลุมสีฟ้าบนงอบขึ้นอย่างช้าๆ ข้างใต้คือใบหน้าหวานหยดย้อยที่ทำให้ทุกคนตกตะลึง ดวงตาสุกใสราวน้ำใสในฤดูใบไม้ร่วง

ริมฝีปากแดงชุ่มชื้นยังไม่ทันเปิดปากพูด ร่างงามก็ย่อค่านับลงก่อน

"นายท่านผู้นี้โปรดอภัยที่เขาเสียมารยาท แต่เพราะคุณภาพถ่านไม่ตรงกับที่เคยตกลงกัน และคุณภาพของถ่านมีผลต่อการหลอมเหล็กเป็นอย่างมาก ดังนั้นพวกเราจึงซื้อถ่านเหล่านี้ไม่ได้จริงๆ"

ให้รั้วทยาเอ่ยด้วยน้ำเสียงเสนาะหูขณะยื่นมือถอดงอบออก

"คุณหนู ไม่จำเป็นต้องพูดมากกับคนเหล่านี้หรอก พวกเขาเป็นพ่อค้าเลวที่มีจุดประสงค์ร้าย"

เหมียวหนุบนิน ดิงชายเสื้อของรั้วทยา แม้ต้องตายเขาก็ต้องคุ้มกัน นายหญิงผู้ดงามให้ได้

รั้วทยาส่ายหน้าเป็นเชิงปลอบใจ มุมปากเผยยิ้มบางดงามจนทำให้ผู้พบเห็นหายใจติดขัด

"ไม่เป็นไร ให้ข้าพูดกับพวกเขาให้ขัดแจ้งเถอะ"

เหอเหยียนตะลึงไป ไม่คิดว่าโฉมหน้าที่ซ่อนอยู่ใต้งอบผ้าคลุมสีฟ้าจะดงามถึงเพียงนี้ ความโมโหโทโสของเขาลดลงไปกว่าครึ่ง ดวงตาเต็มไปด้วยแววที่นกระหาย

เขาลูบปลายคาง ฉีกปากยิ้ม

"ที่แท้คนที่ต้องการซื้อถ่านเป็นหญิงงามถึงเพียงนี้ เหตุใดจึงไม่รีบบอก
ละ ข้าจะได้พาเจ้าไปที่บ้าน ข้าเก็บถ่านขึ้นเลิศเอาไว้ในนั้น"

พวกเขาสร้างใหญ่ฟังออกถึงความหมายหยาบโลนในคำพูดของเหอเหยียน
ต่างพากันยิ้มอย่างเจ้าเล่ห์

"ก่อนหน้านี้อ่านได้ให้สัญญาว่าของที่ขามาครั้งนี้จะเป็นถ่านขึ้นเลิศที่ดี
ที่สุด หากถ่านเหล่านี้เป็นถ่านขึ้นเลิศที่ท่านพูดถึง เช่นนั้นข้าก็ไม่จำเป็นต้อง
ไปปรบกวานที่บ้านท่านแล้ว"

ร่ำหยาดถอนหายใจเบาๆ

ฤดูใบไม้ผลิปีนี้มีฝนตกชุก ทำให้คุณภาพของถ่านจากโรงถ่านหลายแห่ง
ที่แต่เดิมเคยส่งถ่านขึ้นเยี่ยมมาให้เป็นเวลาานานไม่ตีเช่นเมื่อก่อน

แต่การซื้อถ่านเป็นเรื่องสำคัญมาก นางไม่มีทางเลือกจึงไม่สนใจ
คำกำชับของบิดา ออกจากหุบเขาตัวเอง ใครจะรู้ว่ายังซื้อถ่านไม่ได้ก็ต้องมา
เจอคนเลวพวกนี้เสียแล้ว

คนในพียงน้ำชาต่างกระซิบกระซาบกัน ประหลาดใจกับความงามของ
ร่ำหยาด

ดูท่าทางสงบเสียงนุ่มนวลนั้นแล้ว นางคงเป็นบุตรสาวจากตระกูลผู้ดี
ที่ได้สักแห่ง โฉนจึงกล้าพาหูนุ่มน้อยคนเดียวมาเป็นเพื่อนซื้อถ่านในสถานที่ที่
วุ่นวายมีอันตรายมากมายแห่งนี้ซึ่งไม่ต่างอะไรกับการเดินเข้าสู่ถ้ำหมาป่าเลย

ในตอนนั้นเอง เสียงฝีเท้าม้าวิ่งอย่างเร่งรีบก็ดังขึ้นที่อีกฟากถนน
นำขบวนด้วยม้าสีน้ำตาลแดงสามตัว

คนสามคนที่มีลักษณะเหมือนเป็นองครักษ์มีหน้าตาตุตัน แตกต่าง
จากคนตรงกลางที่ขี่ม้าสีขาวขนงามทั้งตัว สีเท้าเป็นสีดำ

ผู้ที่นั่งอยู่บนหลังม้าขาวคือชายหนุ่มในชุดหรูหรางดงาม ตัดเย็บด้วยผ้าชั้นดี แถบคาดเอวทำจากหยก ดูสง่าผ่าเผย เขาควบม้ามาทางนี้ เดิมทีคิดจะแวะพักในเพิงน้ำชา แต่ยังไม่ทันหยุดวิ่งก็เห็นรั้วหยาที่มีมือถือขอบเข้าเสี้ยก่อน ดวงตาเปล่งประกายสดใสจึงจ้องมองนางไม่วางตา

หลังจู้แอบสบถว่าแยแล้วอยู่ในใจ คำโบราณกล่าวไว้ว่าผู้มาไม่ดีเรื่องดีไม่มา ดูไปแล้วขบวนของผู้ที่มาใหม่ก็ไม่ใช่คนดีอะไร คราวนี้เกรงว่าคงไม่ใช่แค่มีเรื่องกันทั่วไป เขากังวลใจว่าคนเหล่านี้จะก่อเรื่องจนพังเพิงน้ำชาของเขา

เหอเหยียนยังคงไม่รู้ว่าข้างกายมีคนมามุ่งดูเพิ่มขึ้น เขาไม่สนใจว่ารั้วหยาจะยินยอมหรือไม่ ถึงวิสาสะยื่นมือออกไปเตรียมจะจุดสองมือของนาง "ให้ตายเถอะ ให้เกียรติเจ้าแล้วยังไม่ยอมรับอีก หมางใจกับข้าก็ต้องชดใช้ด้วยร่างกาย จะพูดพล่ามอะไรมากมาย"

เขาเห็นว่ารั้วหยากับเหมียวหนูดูจะรังเกียจได้ง่ายจึงคิดจุดคนกลางวันแสกๆ

รั้วหยาตกใจลอนลาน คิดจะถอยหนี แต่นางถอยไปได้ไม่กี่ก้าวก็พบว่าถูกสมุนจำนวนมากของเหอเหยียนล้อมเอาไว้หมดแล้ว ทุกคนต่างเดินเข้ามาใกล้ด้วยจุดประสงค์ร้าย

"ท่านเหอ อย่าทำอะไรรุนแรงเกินไป"

รั้วหยากัดริมฝีปาก ตัวสั่นด้วยความตื่นกลัว

นางเป็นคนมีเมตตาและไม่ค่อยได้พบเจอคนเลวเช่นนี้มากนัก สภาพการณ์ตรงหน้าทำให้นางไม่รู้ว่าควรจะทำเช่นไร นางหันหน้ามองไปทางเพิงน้ำชา กลับได้เห็นเพียงสายตาทุกคนมองดูละครฉากสำคัญ ไม่มีผู้ใดยื่นมือ

เข้าช่วย

ชื่ออู่ที่นั่งอยู่ตรงมุมเดิมยังคงเดิมเหล่าโดยไม่พุดจา แม้แต่สายตาก็ไม่ได้เคลื่อนไปที่ใดแม้แต่บ่อย

เขารู้ดีว่ามีหญิงสาวอ่อนแอกำลังถูกรังแก แต่ไม่คิดออกหน้าช่วยเหลือ เพราะความเป็นความตายของผู้อื่นไม่เกี่ยวอะไรกับเขา

"รุนแรง? อีกครู่ตอนข้าอยู่บนตัวเจ้า เจ้าก็จะรู้ว่าข้ารุนแรงหรือไม่แล้ว"

เหอเหยียนหัวเราะร่วน ดึงแขนเล็กของร่วหย่า

เมื่อแขนเสื้อเลื่อนลงเผยให้เห็นลำแขนขาวราวหิมะ เหอเหยียนเบิกตาโตมากกว่าเดิม ไม่สนใจเสียงร้องขูดขืนของนาง ริมฝีปากที่กระหายหมายจะจูบผิวเนียนนุ่ม เตรียมจะข่มเหงสาวงามต่อหน้าคนทั้งหลาย

ขณะที่ริมฝีปากของเหอเหยียนใกล้จะแตะผิวร่วหย่า เสียงดุดันก็ดังขึ้น

"ยิงธนู!"

ทันใดนั้นมีเงาดำพุ่งมาหลายสาย ได้ยินเพียงเสียงแผ่วเบา คนทั้งหลายยังไม่ทันคืนสติ ลูกธนูสามดอกก็แทงทะลุแขนของเหอเหยียนแล้ว เลือดสีแดงสดไหลออกมา พันทรายเต็มไปด้วยเลือด ดูแล้วน่าสยดสยอง

เหอเหยียนตะลึงไปในตอนแรก จากนั้นจึงรู้สึกถึงความเจ็บ เขาร้องครวญคราง กุมแขนคืนทรนทราย

ไม่รู้ว่อกครักษ์ที่นั่งอยู่บนหลังม้าหยิบคันธนูออกมาเมื่อใด ทั้งสามพังคำสั่งจากชายหนุ่มแล้วยิงธนูออกไปในพริบตา

"พี่ใหญ่ ท่านไม่เป็นไรใช่ไหม?"

สมุนทั้งหลายของเหอเหยียนเห็นหัวหน้าล้มลงในพริบตาก็พากันสนลนลานถามอย่างตื่นตระหนก

ทุกคนคิดจะเข้าไปช่วย แต่เมื่อชายหนุ่มบนหลังม้ากวาดตามองมา พวกเขา ก็ถอยหลังกลับด้วยความกลัว

ชายหนุ่มบนหลังม้าหัวเราะเยือกเย็น

"ยังไม่ไสหัวไปอีก!"

เขาตะคอก คู้นเคยกกับการที่คนรอบข้างทำตามโดยไม่มีเงื่อนไข

เพียงพริบตาเหล่าสมุนของเหอเหยียนต่างส่งเสียงสวดแล้ววิ่งแตกกระเจิงเหมือนสัตว์ที่ตื่นกลัว รีบเผ่นหนีไปอย่างรวดเร็วโดยไม่หันหน้ากลับมา ไม่สนใจแม้กระทั่งว่าเหอเหยียนที่นอนอยู่บนพื้นจะมีจุดจบเช่นไร

"ให้ตายสิ กลับมานะ รีบกลับมา"

เหอเหยียนร้องเรียก แต่กลับไม่อาจเรียกสมุนคนใดกลับมาได้เลย

ร่ำพญาทุดนั่งบนพื้นด้วยความตื่นตระหนก มองนิ่งไปยังเหอเหยียนที่ร้องครวญครางไม่หยุด แต่หันได้นั้นมือข้างหนึ่งก็ยื่นเข้ามาบีบปลายคางของนางเอาไว้ให้หมายจะให้นางเงยหน้าขึ้นมา นางจำต้องเงยหน้าขึ้นอย่างไร้ทางต่อต้าน แล้วจึงมองเห็นชายหนุ่มผู้เคยอยู่บนหลังม้าขวากำลังยืนยิ้มด้วยความพอใจ

"เป็นหญิงงามจริงดังคาด หากปล่อยให้ชายชั่วคนนั้นได้เชยชมก็น่าเสียดายมิใช่หรือ"

ชายหนุ่มยังคงจับจ้องนางไม่วางตาก่อนจะใช้ปลายนิ้วลูบผ่านผิวแก้มนางเบาๆ

ร่ำพญาตื่นตระหนก คิดจะถอยหนี แต่อีกฝ่ายไม่ยอมปล่อยมือ

"ขอบคุณคุณชายที่ช่วยชีวิต"

นางพริ้มพูด ทว่าในใจยังคงรู้สึกไม่ปลอดภัย

แม่นางจะไร้เดียงสาเพียงใดก็ยังคงมองออกว่าชายหนุ่มรูปงามผู้นี้มีแววดาที่นกระหายยิ่งกว่าเหอเหยียนเสียวอีก นางไม่ได้ถูกช่วยไว้ แต่เรียกได้ว่าตกอยู่ในเงื้อมมือของคนเลวอีกคนต่างหาก

"ไม่ต้องรีบร้อน หากจะขอบคุณข้าก็รอหลังจากที่เจ้าตามข้ากลับเคหาสน์รวมธรรม ปิดประตูห้องนอนเสียก่อน ถึงตอนนั้นเจ้าค่อยขอบคุณข้าก็ยังไม่สาย"

เสียนเฮ่าจิกยิ้ม ไม่ได้ปิดบังจุดประสงค์เลย

ด้วยฐานะบุตรชายเพียงคนเดียวของประมุขเคหาสน์รวมธรรม เขามักจะอาศัยชื่อเสียงในยุทธภพของผู้เป็นบิดาอดแบ่งอำนาจไปทั่ว หากพบเจอหญิงสาวหน้าตางดงามก็จะไม่ยอมปล่อยให้หลุดมือ

ได้ยินคำว่าเคหาสน์รวมธรรมก็มีเสียงร้องฮือฮาด้วยความตกใจออกมาจากในเพิงน้ำชา ชื่อที่ที่นั่งอยู่ตรงมุมเดิมก็ค่อยๆ หันหน้ามา เคลื่อนสายตาไปจับจ้องยังเสียนเฮ่า

ยี่สิบกว่าปีที่ผ่านมานี้เคหาสน์รวมธรรมมีชื่อเสียงโด่งดังในยุทธภพ เหล่ายอดฝีมือทั้งหลายยกเสียนควนขึ้นเป็นผู้นำ ค่อยๆ ขยายอำนาจยิ่งใหญ่มากขึ้น ความมีเมตตาของเสียนควนทำให้ทุกคนกล่าวขวัญกันทั่ว แต่พอเสียวกลับให้กำเนิดลูกสุนัข เสียนเฮ่ากลับเป็นคนเลวเหนือคำบรรยาย แม้แต่เสียนควนยังต้องปวดหัวกับการกระทำของบุตรชายผู้นี้เป็นอย่างมาก

"นายน้อย ท่านประมุขสั่งไว้ว่าจะก่อเรื่องละแวกเมืองเถี่ยเจิงไม่ได้ ต้องการให้พวกเรารีบกลับโดยเร็ว"

องค์รักษ์ชุดดำผู้หนึ่งพูดด้วยสีหน้าเคร่งขรึม ด้วยรู้ว่าเมื่อนายน้อยถูกใจหญิงคนใดจะต้องก่อเรื่อง

เส้นเข้าสบบอย่างเอ็นชา เหลือบมององครักษ์ผู้นั้นอย่างไม่เห็นด้วย

"อย่าพูดมาก ข้าถูกใจหญิงใดแล้วก็ต้องครอบครองให้ได้"

เขาตั้งแขนของร้วทยา ลากตัวนางมาที่หลังม้า คิดจะริบจุดนางจากไป ตรงนี้เป็นเขตทะเลเวกเมืองเถี่ยเจิง และไม่รู้ด้วยเหตุใดบิดาของเขาจึงหวาดกลัวเจ้าเมืองเถี่ยเจิงเหลือเกิน ถึงกับเคยกำชับเขาอย่างเคร่งครัดว่าไม่ให้ก่อเรื่องแถวเมืองนี้ แต่เขาได้พบหญิงงามราวเทพธิดา เขาจะอดใจอย่างไรไหว

"ไม่ คุณชายท่านนี้ ข้าขอร้องท่าน โปรดปล่อยข้าไปเถอะ"

ร้วทยาขัดขินอย่างร้อนรน มองออกว่าคนเบื้องหน้าล้วนมีวรยุทธ์ คิดจะเอาตัวรอดเกรงว่าคงยากยิ่งนัก

นางเสียใจเหลือเกิน เสียใจที่เหตุใดตัวเองจึงไม่ยอมฟังคำของบิดา บิดาเคยบอกแล้วว่าเดือนนี้นางจะออกจากหุบเขาไม่ได้เด็ดขาด ไม่เช่นนั้นก็ยากจะหลุดพ้นภัยอันตรายที่อาจรุนแรงถึงชีวิต

หรือว่าเป็นเคราะห์หนักที่บิดาพูดถึง นางจะถูกสัตว์เดรัจฉานในร่างมนุษย์ผู้นี้รังแกจนตายใช่หรือไม่

เหมียวหนูที่อยู่ข้างๆ ทนไม่ไหวอีกต่อไป เขาคำรามเสียงเข้มแล้วกระโจนเข้าไปโดยไม่คำนึงถึงตัวเอง อ้าปากกัดแขนของเส้นเข้า

"เจ้าคนเลว ปล่อยคุณหนูนะ!"

เส้นเข้าเจ็บจนดึงมือกลับทันที แขนถูกกัดเป็นรอยแผล เขาจ้องหน้าเหมียวหนูด้วยความโมโห สะบัดมืออย่างแรงซัดอีกฝ่ายลงไปกองกับพื้น

"เจ้าสุนัขป่าไม่รู้ที่ตาย ดูซิว่าข้าจะจัดการเจ้าอย่างไร!"

เขามีชาติกำเนิดสูงส่ง ไม่เคยถูกใครขัดใจมาก่อน การกระทำของ

เหมียวหนูทำให้เขาไม่โหนก

เส้นเข้าชักรกระบี่ที่เห็นข้างเเวออกมาด้วยความโมโห พันไปบนร่าง
เหมียวหนูอย่างไม่ปราณี พาให้คนทั้งหลายในเพิงน้ำชาตะโกนร้องออกมา
กระบี่คูคมกริบเหลือเกิน หากถูกฟันเข้าจริง หนุ่มน้อยคงถูกแยกเป็น
สองส่วนทั้งที่ยังมีชีวิตอย่างแน่นอน

"ไม่!"

รั้วหยากร้อง สภาพการณ์เบื้องหน้ารุ่นวายจนแทบทำให้นางหมดสติ
หนุ่มน้อยพลันพลิกข้อมือ มีเสียงดังกังวาน โสระปะทะกันเกิดเป็น
ประกายไฟมากมายในอากาศ

กระบี่คมของเส้นเข้าไม่ได้ฟันเข้าร่างของเหมียวหนู มีดเล็กที่ผูกติด
บนข้อมือของเหมียวหนูป้องกันการโจมตีของเส้นเข้าเอาไว้

มีดเล็กเล่มนั้นเปล่งแสงภายใต้แสงอาทิตย์ แสงวาบบาดตาผิดปกติ
เห็นได้ชัดว่าเป็นอาวุธชั้นเลิศ

"หึ ใช้กระบี่ต่อหน้าข้าหรือ ไม่ลองสืบดูก่อนล่ะว่าข้าเหมียวหนูเป็น
คนที่ใด กินข้าวที่ใด" มีดเล็กเคลื่อนไปตามตัวกระบี่คม เสียงแสบหูฟังดู
น่าพรันพรึง ประกายไฟกระจายไปทั่ว หนุ่มน้อยยิ้มอย่างมั่นใจ "มีดเล็กในมือ
ข้าเล่มนี้เป็นมีดที่ช่างหลอมกระบี่เหนือปรุพิหลอมขึ้น โสระชั้นเลวของเจ้าจะ
เทียบได้หรือ"

เขาสะบัดข้อมือเพียงครั้งเดียวก็ได้ยินเสียงดังกังวานอย่างต่อเนื่อง กระบี่
ในมือเส้นเข้าหักเป็นสองท่อนหล่นครึ่งลงบนพื้น

เส้นเข้าเบิกตาโต ขบگرامแน่น คาดไม่ถึงว่าจะเจอปัญหา

ในเพิงน้ำชายังมีคนจำนวนมากเฝ้าดูอยู่ ใบหน้าของเขาเดี๋ยวร้อน

เดี๋ยวเย็นวูบวาบ เมื่อคิดว่าเขาที่เดิมที่มีท่าทางเย่อหยิ่งหงักรถูกหนุ่มน้อย
คนหนึ่งทำให้กระบี๊ทักจนขยหน้า เขาก็อับอายจนโมโห

เหมียวหนูไม่รู้ว่่าภัยใหญ่หลวงกำลังคืบคลานมาถึงตัว บนใบหน้ายังคง
มีรอยยิ้ม

‘โอ้เอ๊ย อย่าทะเลาะงตงนเกินไปนักเลย เก็บกระบี๊ทักๆ บนพื้นแล้วรีบไสหัว
ไปเสีย ครั้งหน้าจ่าเอาไ้เนว่่าอย่าซักอาวุธต่อหน้าคนของทบเขาหลอมกระบี๊
อย่างเด็ดขาด นั้นรั้งแต่จะท้่าให้เจ้าถูกผู้คนหัวเราะเยาะ’

‘ยิงธนู! ช้่ามันซะ!’

เส้นเส้าทนมไ้ไหวอีกต่อไป เขาไม่สนใจคนรอบข้าง ออกคำสั่งสังหาร
องครักษ์ทั้งสามส่งสายดาแสดงควมจใจให้กันแล้วจึงโก่งคันธนู

‘ไม่ หยุดนะ!’

รั้วหยากิดจะกระโจนขึ้นหน้าไปบังตัวเหมียวหนู แต่เส้นเส้าจุดข้อมือ
นางเอาไ้นางจึงไม่อาจยับตัวได้เลย ในดวงตาของนางเต็มไปด้วยน้ำตา
ความสิ้นหวังโอบล้อม ท้่าให้นางแทบจะหายใจไม่ออก

ทุกคนทำไ้เพียงยืนมอง ปล่อยให้นางถูกคนเลวรั้งแกคนแล้วคนเล่า
ไม่มีไ้ใครยินดีเข้ามาช่วยเหลือนางเลยหรือ

เห็นเหล่าองครักษ์ข้างคันธนูเต็มแรง ธนูสามดอกถูกยิงออกไป ทั้งหมด
พุ่งไปยังอกของเหมียวหนู

รั้วหยากั้ดริมิฝปากจนสัมผัสไ้ถึงกลิ่นควเลือดในปาก ตัวแข็งค้างไป
ทั้งร่าง นางหลับตาลงด้วยไ้ไม่อยากเห็นภาพเหมียวหนูตายอย่างน่าอนาถ

แต่เสียงร้องโหยหวนที่นางคาดเอาไ้กลับไม่ลอมมาเข้าหู มีเสียงสวบ
ดังขึ้นกลางอากาศ ตามมาด้วยเสียงไม้ถูกหัก นางรออยู่ครู่ใหญ่ก็พบว่า

เส้นเฮาที่จุดข้อมือนางเอาไว้ไม่เพียงไม่หัวเราะด้วยความพอใจ แต่ร่างนั้นก็กลับ
แข็งเกร็งไปเพราะความโกรธ

หญิงสาวลืมหูลืมตาขึ้น ดวงตาที่เต็มไปด้วยน้ำตาแห่งความตื่นตระหนกมอง
เห็นชายหนุ่มผู้นั้น

ร่างสูงใหญ่ยืนอยู่กลางศาลา ลมพัดเส้นผมของเขาจนยุ่งกระเซิง ผ้าแดง
ที่พันอยู่บนกระบี่ปลิวอยู่รอบตัว

คนรอบข้างมองไม่ทันเห็นว่าเขาออกจากเพิงน้ำชาขึ้นมาเมื่อใด ธนูที่เดิม
พุ่งไปยังอกของเหมียวหนุสามดอกนั้นถูกกระบี่ในมือเขาขวางเอาไว้ก่อนจะ
หักลงอย่างง่ายดาย ดวงตาคมยังคงไร้ความรู้สึก เพียงเหลือบมองเหมียวหนุ
ที่อยู่ข้างๆ แล้วมองไปยังรั้วหยาที่ถูกเส้นเฮาจุดตัวไว้

"มีคนไม่กลัวตายมาอีกคนแล้ว" เส้นเฮาบบเขี้ยวเคี้ยวฟันพูด "ฆ่าให้หมด
อย่าให้รอดไปได้!"

ชื่ออีกกระบี่จื่นซำๆ ชี้ไปตรงอกของเส้นเฮา แวดตาฉายรังสีสังหาร
ไร้ขอบเขต

"ไสหัวไป"

เขากำลังอดทนอดกลั้นเพราะรู้ว่าเวลายังมาไม่ถึง หากตอนนี้ลงมือก็
เท่ากับตัดทางในอนาคต เขาต้องรอดอยู่จึงจะสามารถบรรลุเป้าหมายได้

เส้นเฮาเอ่ยเสียงเย็น

"เจ้าก็ต้องการตัวหญิงผู้นี้หรือ ไม่ง่ายเพียงนั้นหรอก!"

เขาหมุนตัวกลับไป ชักกระบี่จากเอวขององครักษ์มาเล่มหนึ่ง ขยับ
ข้อมือเบาๆ สบัดคมกระบี่โจมตี เพียงพริบตาก็มีลำแสงสีขาวสองลำพุ่งตรง
เข้าหาตัวชื่ออี่ห่างเพียงครึ่งเขี่ยะ

"ระวัง!"

รู้หยาตะโกน หัวใจเดินรัว

นางไม่รู้ว่าชายหนุ่มผู้นี้เป็นใครกันแน่ แต่เขาไม่เหมือนคนอื่นที่เอาแต่
ยื่นมองนิ่ง ๆ อีกทั้งยังยอมยื่นมือเข้าช่วยเหลือนาง

ชื่ออ้อไม่แสดงสีหน้าใด เพียงขยับกระบี่ เมื่อพลังกระบี่สว่างก็ขวาง
กระบี่หลายเล่มที่เส้นเข้าฟันมาได้อย่างง่ายดาย ผ้าแดงปลิวสะบัดหมุนวนไป
รอบ ๆ ถูกคมกระบี่ฟันจนกลายเป็นเส้น

สิ่งที่ถูกผ้าแดงทอไว้คือกระบี่เหล็กสีดำ คมกระบี่คมกริบยากจะหา
สิ่งใดเทียบได้

"กระบี่เยี่ยม"

เหมียวหนูเอ๋ยเสียงเบา ดวงตาฉายแววตื่นเต้น

"เจ้าคนสมควรตาย!"

เส้นเข้าตะคอกด้วยความโมโห แทงกระบี่ต่อเนื่องสี่ครั้ง ล้วนเป็น
กระบวนท่าโหดเหี้ยมและไร้ช่องโหว่ เพราะเขาตั้งใจจะเอาชีวิตคู่ต่อสู้
เชือดไก่ให้ลิงดูต่อหน้าคนทั้งหลาย

ชื่ออ้อเคลื่อนไหวสายตาไปยังรู้หยา ตะลึงไปเล็กน้อย จากนั้นแววตาก็ก
กลับมาเป็นชาอีกครั้ง

เขาสะบัดปลายกระบี่ในมือ ไม่เพียงทำลายเพลงกระบี่ของอีกฝ่าย
ซ้ายังออกกระบวนท่าฟันซ้าขวา ทำให้เส้นเข้าตกอยู่ในวงล้อมของคมกระบี่
เมื่อปลายกระบี่กลับลำก็เกิดเป็นเสียงดังเปรี้ยงปร้างไม่ขาด ทุกคน
ต่างหวาดผวา

องค์รักษ์ทั้งสามสบตากัน รู้ดีว่าชายหนุ่มเบื้องหน้ามีกำลังภายใน

และเพลงกระบี่ที่ยอดเยี่ยมจนน่าตกใจ เส้นเส้าไม่อาจต่อกรด้วยได้ พวกเขาจึงชักกระบี่เคลื่อนกายขยับเข้าไปใกล้

"ท่านผู้กล้า ได้โปรดปรานี่ด้วย"

หนึ่งในสามเอ่ยพูด แหงกระบี่ออกไปขวางกระบี่ที่ชื่ออีเทงมา เกิดประกายไฟขึ้นในพริบตา

"พามันไปซะ ไม่เช่นนั้นอีกครู่พวกเจ้าคงได้นำศพของมันกลับเคหาสน์รวมธรรม"

ชื่ออีพูดอย่างเย็นชา ผ้าแดงปลิวพลั่วไปโดยรอบ แต่งเติมรังสีสังหารเย็นเยือก จากนั้นเขาก็ก้าวซ้าๆ ไปตรงหน้าร้วทยา ก้มลงมองหน้านาง

เส้นเส้ากลืนความโกรธนี้ไม่ลง คำว่ากระบี่หมายจะเดินเข้าไป แต่กลับมีเงากระบี่วูบผ่านหน้า

ผู้ที่ขวางหน้าครั้งนี้ไม่ใช่ชื่ออี ทว่าเป็นองครักษ์ทั้งสาม

"พวกป่าวแล้ว ยังไม่รีบหลีกทางอีก!"

เส้นเส้าตะคอกด้วยความโมโห มองดูชื่ออีประคองร้วทยาให้ลุกขึ้น ทั้งอิจฉาทั้งโกรธ

"นายน้อย โปรดอดทน ตอนนี้ต้องใช้สติปัญญา ไม่ควรใช้แรงเข้าสู้ หากท่านต้องการตัวหญิงผู้นั้นจริง กลับไปแล้วค่อยวางแผนการก็ได้"

องครักษ์พูดเสียงเบา พลิกมือชิงกระบี่คมกริบ อีกมือเหนี่ยวยึดแขนท่อนบนของเส้นเส้าเอาไว้

เห็นเพียงเส้นเส้าถ่มน้ำลาย จ้องหน้าชื่ออีด้วยความแค้นใจ จากนั้นจึงกระโดดขึ้นม้าอย่างไม่สับสนรณณ์ พากองครักษ์ทั้งสามหนีไปอย่างหมดท่า

ก่อนจากไปสายตาของเขาหยุดอยู่ที่ร่างร้วทยาครู่หนึ่ง

ไม่ใช่ว่าเขาถอดใจ เขาปล่อยมือไปเพียงชั่วคราวเท่านั้น!

หลังจากเสียนเข้าจากไป รอบด้านพลันเงียบสงัดลง ร่างของร้วหยายังคงสิ้นเทา นางเงยหน้าขึ้นมองชายร่างสูงเบื้องหน้าด้วยแววตาที่รู้สึกไม่ปลอดภัย หัวใจเต้นรัว แม้ความหวาดกลัวแต่เดิมจะหายไปแล้ว แต่เมื่อถูกเขาจ้องมองมาแม้แต่จะหายใจนางก็ยังรู้สึกลำบาก

ดวงตาสีเข้มคู่นั้นทำจิตใจของนางหวั่นไหว

เป็นเพราะเขาช่วยเหลือนางหรือวินาทีที่ภาพเขาปรากฏในดวงตาจะมีพลังมากพอจนส่งผลกระทบต่อนาง?

'ไม่เป็นอะไรมากไปหรือไม่'

เขาเอ่ยถาม เสียงทุ้มต่ำไม่มีความอบอุ่นเลยแม้แต่น้อย แต่คำที่พูดออกมากลับดูเป็นห่วงเป็นใยนาง

ร้วหยาพยักหน้า พบว่าตัวเองยังคงจับแขนแข็งแกร่งของเขาแน่น ใบหน้าแดงามจึงแดงเรื่อในพริบตา นางรีบปล่อยมือออกทันที

'ข้าไม่ใช่ใคร'

นางย่อตัวลงค้ำับ แสดงความขอบคุณที่เขาช่วยชีวิตนางไว้

ดวงตาคมมองนางอยู่ครู่ใหญ่ จากนั้นเขาจึงค่อยๆ เอ่ยปากพูด

'ดี' ดวงตาคมฉายความรู้สึกออกมาบ้างแล้ว นั่นคือความปรารถนา ความปรารถนาเหล่านั้นไม่ได้มีต่อตัวนาง แต่เป็นชื่อสถานที่ที่เหมียวหนูพูดถึงในตอนแรก เช่นนั้นข้าจะส่งเจ้ากลับไปที่หุบเขาหลอมกระบี่'

ขณะที่เขาพูดชื่อสถานที่นั้น ผ้าแดงที่ซับเลือดแห้งยังคงปลิวปลิวตามลม พันธนาการร้วหยาให้ขีดข่วนกายเขา...

รอยอาลัย และบทบาท

ยบัสระถานที่แม่บ่นไม่
ถูกเรียกภานว่า 'บุบธานลอมภระปี'

ผู้ดเนซบอาตยอยู่ที่ไม่ล้วนแล้วแต่เป็นซบบลอมภระปี
ผู้อุทศชีวิตและจิตใจที่บผดทบภวไลกับการสรรับอรฐ
นาได้สนใจดามเป็นไปรอบโลกภานนอกแม่แต่บบ
และผู้ที่ขบอยู่บจุดฐบระดอบภากภานเวลานั้น
ก็คือทบบลอมภระปีเนนอปรฐพี

ภานนุ่บผู้บ่นบจับด้นด้นเดนทาบภานที่ไม่
เพื่ออไรให้ดเนผู้บ่นบอบลุดขอดภระปีที่สามารถดอกรทบ 'บนั้น'
ทว่าคำตอบบอบออีกฝ่ายกลบทวลาชดามนวิบอบธานลน
บนั้นนำขำภานบถูกไวให้รับจากไปออีก

ได้... เช่นนั้นภานบไม่อรขบบมีอไรไมตรีใช้วิธีการที่ตรบปดทรบภ

'และบสาวผู้บนั้น' ดอบภานเป็นนภานดวลุดทบขบอบธาน!

Jamsai Customer Care

ดูเลบนิทอ่านด้วยใจ
โทร. 0-2840-4800

www.jamsai.com

มากกว่ารัก

ISBN 978-616-06-1638-1

9 786160 616381

ราคา 139 บาท